

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De effectibus Sacramenti Ordinis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

Tertius gradus Ordinis, est Exorcistarum: quibus datur potestas nomen Domini invocandi super eos, qui ab immundis spiritibus obsidentur: ab eo scilicet preparandos, ut possint Missæ interesse. Hincque Episcopus dum eosdem influit, librum in quo exorcismi continentur ipsis vtendum porrigit hac formula verborum, Accipe, & commenda memoria, & habe potestatem imponendi manus super energumenos, siue baptizatos siue catechumenos.

Quartus præterea gradus est, Acholytorum quorum munus est Subdiaconos, & Diaconos in altaris ministerio assistari, eisq; operam dare. Præterea lumina deferre, & asseruare cum Missæ sacrificium celebratur: præcipue vero cum Euangelium legitur: ex quo in alio nomine vocati sunt Ceroferarii. In eorum ordinationibus hic ritus ab Episcopo seruari consuevit. Primum quidem, postquam eos officii sui diligenter admonuit, lumina cuiq; eorum tradit ad hunc modum, Accipe ceroferarium cum cereo, & scias te ad accendenda Ecclesiæ luminaria mancipari in nomine Domini. Deinde vero tradit vrceolos vacuos, quibus aqua, & vinum in sacrificio ministratur dicendo, Accipe vrceolos ad suggerendam vinum, & aquam in Eucharistiam corporis, & sanguinis Christi in nomine Domini.

A minoribus Ordinibus, ad maiores sacrosve legitime aditus, & ascensus patet. In eorum primo gradu Subdiaconus collocatur: cuius nomen est, ut nomen ipsum indicat, Diacono ad altare in seruire: sacra enim lintea, vasa, panem, & vinum, ad sacrificium necessaria, parare debet, Epistolam item legere, & tanquam testis, ad Missæ sacrum assistere, ac prohibere ne Sacerdos illud faciens, à quoquam perturbari valeat. Atque in memorato Catechismo, consequenter additus nonnullus de caeremoniis solemnibus, qua in eiusdem Subdiaconi consecratione adhibentur: ea in quibus talis ordinis substantia consistit, declaratur his verbis. Ad extremum cum Episcopus sacris vestibus Subdiaconum ornauit (ad quarum singulas, propria verba, & caeremonia adhibentur tradit,) ei Epistolam librum, ac dicit, Accipe librum Epistolarum, & habe potestatem legendi eas in Ecclesia sancta Dei tam pro viuus, quam pro defunctis.

Secundum autem sacrorum Ordinum gradum vt ibidem inmi. ditate si. bungitur, Diaconus obtinet; ad cuius ministerium pertinet, Episcopum in perpetuo sequi, concionantem custodire, eique, & Sacerdoti sacrum facienti, vel alia sacramenta administrant, præsto esse; & in Missæ sacrificio Euangelium legere: nonnullaque alia quæ illic referuntur, vbi videntia relinquimus vt minus vltata quidē, sed tamen indicantia illius particularis Ordinis magnam dignitatem. Quam adhuc ostendunt, vt illic etiam annotatur, solemnes caeremonia, quibus ab Episcopo Diaconus consecratur. Pluribus enim ille, & sanctioribus precibus ad Diaconum, quam ad Subdiaconum ordinationem vitur: atque alia adit sacrarum vestium ornamenta: manus quoque ei imponit: quod ab Apostolis factum legimus, Actuum 6. cum Diaconos primo instituerunt. Denique Euangeliorum librum ei tradit his verbis, Accipe potestatem legendi Euangelium in Ecclesia Dei, tam pro viuus, quam pro defunctis in nomine Domini. Vbi aduerte quod cum tempore illo, quo Apostoli primos Diaconos ordinarunt, Euangelia nondum essent conscripta, fatendum esse quod habet Gregorius à Valent. *romo 4. disput. nona quæst. 1. puncto 4. colum. 1960.* eosdem Apostolos ex speciali Christi voluntate aliquando in sacramentorum administratione secus fecisse, quam ab Ecclesia postmodum faciendum, ex Christi institutione ordinaria tradiderunt.

Tertium demum, omniumque sacrorum Ordinum gradum summum obtinet Sacerdos, cuius munus est Deo sacrificium facere, ecclesiasticaque sacramenta ministrare, vt indicant ritus quibus consecratur. Primum enim Episcopus, cum omnibus Sacerdotibus qui adsunt, imponit ei manus, deinde stolam humeris imponens, eam ante pectus in crucis formam componit, postea manus sacro oleo inungit: tum calicem cum vino, & patenam cum hostia tradit, dicens: Accipe potestatem offerendi sacrificium Deo Missæque celebrandi tam pro viuus quam pro defunctis. Quibus caeremoniis, & verbis, vt idem Catechismus addit, interpres, ac mediator Dei, & hominū constituitur: quæ præcipua

functio Sacerdotis esse existimanda est. Ad extremum vero manibus iterum capiti ipsius impositis, Accipe, inquit, Spiritum sanctum: quorum remiseris peccata remittuntur eis, & quorum retinueris retenta sunt: eique cœlestem illam, quam Dominus suis Discipulis dedit peccata remittendi, ac retinendi potestatem, tribuit.

Atque ex his quæ sit cuiusque Ordinis propria forma i deo satis intelligitur: quod cum ea debeat comitari, & exprimere traditionem instrumentorum propriorum cuiusque, tanquam materiam ipsorum propinquam, ea consistit in illis verbis, quæ diximus ab Episcopo in tali traditione proferri. Circa quæ, ex additionibus ad tertiam partem D. Thomæ q. 34. art. 4. Henriquez notat in lib. 10. cap. 5. ea exprimi per imperatum modum, quia Sacramentum istud consistit præcipue in potestate tradita: quæ cum per actum suum innoteat, sitque ad vsum instituta, Episcopus formam ordinationis proferens, imperatum modo vitur, vt significet ordinatum debet se exercere in vtu potestatis, quæ ei datur, ne frustra recipiat otiosam eam tenens.

CAPVT IV.

De effectibus sacramenti Ordinis.

S V M M A R I V M.

- 16 Per sacramentum Ordinis confertur gratia, perinde ac per alia sacramenta, & simul potestas spirituum.
- 17 Non tantum maioribus, sed etiam minoribus Ordinibus id conuenit: vt potest qui perinde ac illi, sint sacramenta.
- 18 Obiectiones, & contrarium, cum solutionibus.
- 19 Quod iudicium in minoribus Ordinibus characterem imprimant: & de ipso characteris Ordinis tria notata digna.
- 20 Dna præcipua caeremonia, qua seruantur in ordinatione Sacerdotis: qua in priore confertur potestas ministrandi.
- 21 Posteriore vero confertur potestas absoluenti à peccatis.
- 22 Sine qua non valet absolutio: in illiusque collatione datur quidem noua gratia, non tamen nouus character.

SACRAMENTO Ordinis commune est cum aliis sacramentis gratiam iustificantem conferre ex opere operato, iuxta definitionem Concilii Tridentini, sess. 7. can. 6. & 8. De sacramentis in genere, & sess. 23. & Concilii Florentini in instrum. Armen. Vide antedicta libro 26. cap. 6. sess. priore Et nota ex supplemento tertii partis D. Thomæ, quæst. 35. art. 1. quod sicut in Baptismo datur gratia, vt sancte suscipi possint reliqua sacramenta: ita etiam dari in hoc sacramento, vt sancte, ac religiose possint reliqua sacramenta administrari: vt unumque enim sancte fieri debet.

Eidem conuenit quoque conferre potestatem spiritualem perpetuam, in illiusque signum characterem indelebilem imprimere, ex Concilio Florentino loco citato & ex Tridentino, sess. 7. can. 9. & sess. 23. can. 4.

Notandum vero est primo, vt unumque hunc effectum conuenire non solum maioribus Ordinibus, sed etiam minoribus: cum hi quoque rationem sacramenti habeant ex communiore sententia, quam præclare tuetur Gregorius à Valent. *romo 4. disput. nona quæst. prima, puncto 4. in primo controuerso.* Nobis sufficere potest quod Concilium Tridentinum in citata sess. 23. cum in cap. 2. omnium septem Ordinum & nomina, & ministeria propria, ab initio Ecclesiæ in vtu fuisse dixisset, in sequenti cap. 3. docet absolute Ordinem esse sacramentum, nulla facta exceptione cuiusquam eorum, quæ Ordines nominari, prius dixerat: cur ergo nos excipimus: præsertim cum minorum quoque Ordinum suæ sint propria materia & forma sacramentales, vt patet ex Concilio Florentino in instrum. Armen. Postquam enim dixit sextum sacramentum esse Ordinem: cuius materia est illud per cuius traditionem confertur Ordo, idque declarauit nominatim in Ordine Sacerdotii, Diaconatus, & Subdiaconatus, subiunxit: Et similiter de alijs per rerum administrationem assignationem: aperte significans cæterorum Ordinum, qui minores dicuntur, suam

perinde

perinde ac maiorum esse sacramentalem materiam, idque cum propria forma, prout etiam significauit cum consecraretur, & proposita Sacerdotij forma, subiunxit, Et sic de aliorum Ordinum formis.

Nec obstat, quod de talibus materiis, & formis, nihil habeatur ex sacra Scriptura: quia, vt loco citato bene ait Gregor à Valen in responstone ad primum argumentum, sufficit de illis collare ex perpetua Ecclesie praxi: cuius cum non inueniatur initium, ad Apostolicam traditionem non scriptam reuocanda est: iuxta regulam D. Augusti lib. 4. contra Donatistas cap. 24.

Nec etiam obstat, quod actus minorum ordinum licite fiant à non ordinatis, ideoque nihil supernaturalis habere videantur, quod nequeat absque sacramento præstari. Non obstat inquam: quia non est essenziale omni sacramento Ordinis, vt in situatur ad actum qui nequeat vilo modo, valide aut licite absque eo exerceri. Nam epistola etiam solet quandoque legere in Ecclesia, qui Subdiaconus non est. Itaque id censeri potest quidem alioribus Ordinibus conuenire, propter præstantiam illorum actuum ad quos instituantur: sed de inferioribus dici potest, quod sint instituti ad quosdam actus ecclesiasticos, vt ij fiant sanctus, & religiosus; vt pote supernaturalis, si non absolute, & secundum se; saltem vt referantur ad celebrationem sacrificij Missæ: non autem vt nullo modo sine istis Ordinibus exerceri licite queant. Nam tale exercitium non esse alienum à ratione sacramenti, patet quia est confirmatio instituitur ad actum tuendi, & confitendi fortiter fidem: non obstat tamen, quin nondum confirmatus possit diuina gratia adiutus actum exercere.

Quod autem iidem Ordines characterem simul imprimant, inde probatur; quod omne sacramentum in quo character non imprimitur sit iterabile. Minores autem Ordines non sunt iterabiles; vt ex eo patet, quod si illis initiatus ad laicalem statum se transferat, rediens ad clericalem non iniectur denuo: *quæ ratio habetur in Supplement. 3. par. D. Thomæ quest. 35. art. 2. Adm docens Henriquez lib. 10. cap. 14. §. 2. pluribus in margine citatis litera N.* addit nihilominus, si quis illicite iteraret, non fieri irregulare, quia id non est in iure expressum. Addit etiam tria notauit digna, quæ in cit. q. 35. art. 3. 4. & 5. docentur ex professo.

Primum est: Ordinem, sicut reliqua sacramenta, supponere characterem baptismi ex ca. primo & ultimo. De Presbyt. non baptiz. itemque ex eo, quod baptizatus sit ianuam omnium sacramentorum, prout definit Concil. Florent. in instruct. Armen.

Secundum est: Non supponere characterem confirmationis, nisi ex congruitate, *pro quo plures alij auctores idem Henriquez citat, in margines lib. P.* Vnde fit quod habet à Victor. in summa De sacram. num. 232. sub finem, vt si quis ordinetur antequam sit confirmatus, Ordo teneat. Immo, vt idem putat, is qui ex negligentia confirmationem præteriret, non peccaret mortaliter, licet male faceret.

Tertium est: De necessitate quidem præcepti, Ordinem superiore præsupponere characterem Ordinis inferioris: nõ tamen de necessitate sacramenti, itaut accipiens Ordinem superiore præmissio inferiori, verbi gratia Diaconatum nõ dum accepto Subdiaconatu, mortaliter peccet quidem, Ordinatio tamen sit valida. & cum impressione characteris illius Ordinis: ideoque non iteranda, etiam si ordinatus suspensus sit ab vfu Ordinis, quem sic accepit, donec in eo suppleatur inferior Ordo ab ipso omissus. Ita habetur ex cap. vnico De clerico per sal. um promotio: vt glossa, verb. ministrare, monet ordinationem Episcopi non esse validam, nisi is qui ordinatur iam sit Sacerdos: iuxta illud quod in cap. Ex litteris De excess. Prælat. dicitur, Pontificale officium sine altaris Ministerio non valere impleri.

Pro maiore autem intelligentia ff. Actus Ordinis Sacerdotalis restat notandum, eiusdem Ordinis collationem continere duas ceremonias præcipuas, vt constat ex Rituali Pontificali Roman. Vnam qua Episcopus futuro Sacerdoti porrigit calicem cum vino, & patenam superpositam cum pane: ac dicit, Accipe potestatem offerendi sacrificium, &c. Alteram qua post Missam, idem eidem manus imponit, & dicit, Quorum remisit peccata, remittuntur eis, &c. Atque

per priorem ceremoniam conferri potestatem super Christi corpus verum, seu consecrandi panem, & vinum in corpus & sanguinem Christi, simulque in signum eiusdem potestatis imprimi characterem sacerdotalem: vt argumento est, quod ordinati, iam tunc sint vere Sacerdotes: vt pote idonei ad sacrificandum, prout satis indicat Ecclesiastica ceremonia qua cum Episcopo ordinatore proferunt verba consecrationis. Immo ipsa Christi institutio ostendit: nam potestatem eam conferendo discipulis in vltima cœna (per ea scilicet verba Luca 22. hoc facite in meam commemorationem;) fecit eos Sacerdotes, prout definit Concil. Trid. sess. 22. cap. 1. & can. 2.

Per posteriorem ceremoniam vero, cum diuina gratia augmento conferri potestatem supra corpus Christi mysticum, sicut potestatem absoluedi à peccatis Christi fideles. Quam non conferri, sed tantum de larari collatam cum illa priore qui dicunt, reselluntur ex eo, quod verba, Accipite Spiritum sanctum; &c. significet præsentem collationem potestatis, cum gratia Spiritus sancti; aut certe frustra dicantur: quod Concil. Trid. sess. 23. can. 4. sub anathemate prohibet dicere. Item ex eo, quod aperte sacra literæ eidem manuum impositioni tribuant illius ordinis sacramentalem gratiam: vt cum in priori ad Timoth. ca. 4. ait Apostolus: Noli negligere gratiam quæ in te est, quæ data est tibi, per prophetiam cum impositione manuum Presbyterij. Et in posteriori ca. 1. Admoneo te vt resuscites gratiam Dei quæ est in te, per impositionem manuum mearum. &c. Ac certe cum Christus hanc potestatem in Ecclesia instituerit post resurrectionem (vt patet ex Concil. Trid. sess. 14. cap. 1. & 5. ac can. 3.) dicendo Discipulis suis Ioan. 20. Accipite Spiritum sanctum: quorum remisistis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt: sicut negari non potest, quin tunc de facto contulerit gratiam, & potestatem nondum concessam: ita nec debet negari, quin ex eiusdem Christi institutione, de facto etiam detur, prout dictum est, gratia, & potestas Sacerdotalis. Quod quidem non obscure Concil. Triden. in eadem sess. 14. cap. 3. De extrema vnctione significauit, dicens proprios illius sacramenti Ministros esse, aut Episcopos, aut Sacerdotes ab ipsis rite ordinatos per impositionem manuum Presbyterij.

Vnde potest id deduci quod Henriquez expressit in citato lib. 10. cap. 6. §. 3. quod si Parochus, qui ab Episcopo ob morbum deficiente, priorem tantum partem acciperet: subditos in quos habet iurisdictionem tentaret sacramentaliter absolueret, irrita esset absolutio: quia deesset necessaria potestas Ordinis, tenereturque curare vt per alium Episcopum, si idem non possit, suppleatur sibi collatio potestatis absoluedi, quæ datur per impositionem manuum dicendo: Accipe Spiritum sanctum: quorum remisit peccata, &c.

Aduerte autem, quod idem habet sub finem præced. §. 2. hanc posteriorem potestatem dari quidem cum nouæ gratiæ augmento, ad eam quæ data est cum potestate consecrandi Eucharistiam, prout satis patet ex d. citis in præcedenti numero, non dari tamen cum nouo characterem, sed cum perfectione, & extensione illius, qui prius impressus fuit, cum daretur ipsa consecrandi potestas. Sicut enim vtraque potestas est vnius Sacerdotis: ita sufficienter vno sacerdotali characterem significari potest.

CAPVT V.

De ministro Sacramenti Ordinis.

SVMARIVM.

- 23 Ordinarius Minister Sacramenti Ordinis est Episcopus consecratus: non licet tamen cui lib. 1. Episcopo quem libet Ordinare ordinari.
- 24 De iure is dimissorius, quam vi potest quis ab alio Episcopo quam suo proprio ordinari.
- 25 Non potest Episcopus simplici Sacerdoti committere administrationem Ordinum minorum. Papa autem potest: minorum vero, non Sacerdoti.
- 26 Quo tempore Ordines conferendi sint.